

Womhaj Bóh!

Czytło 14.
2. hapr.

Łétnik 3.
1893.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy sobotu w Esmolerjez knihiczišczerńi w Budyšcinje a łu tam dostać ja schtwórłětnu pschedplatu 40 np.

Jutry.

1 Kor. 5, 8: „Dha dżerźmy jutry, niź w starym kwašu, ani w křakym czěscze teje škóscze a schibawstwa, ale w błódkim czěscze teje czystoscze a wěrnoszczu.“

Dżerźmy jutry, pschetoz tón Anjes je stanył, wón je saměro stanył. Bóh je jeho sbudził psches wěcznu móz a je křichowaneho k fěrschczi žiwjenja a k přeniczkemu tych czinił, kiž łu wuřnyli. Jutry dżerźec, to reka wěstu nadźiju mjeć, so je Bóh wopor swojeho lubeho šyna na křichu sa nař hnadnje pschijał a so je wón swój sygl na wumóženje stajil, kotrež je ło psches njeho stało. Tónle sygl reka: Horjestawanje a wěczne žiwjenje sa wschěch tych, kiž łu w wěrje do Ahrystuša. Nětk hałke kměmy s wjebełoscžu wuřnacž: Ja wěrju do wodawanja tych hrěchow. Hałke horjestacze je nař teho wěstych cziniło.

Dżerźmy jutry pschi swojich staroscžach a czěrpjenjach. Horjestacze sbóžnikowe pokaze nam, kał pucž dze wot křichu k frónje, wot nozy k šwětku, kał stej czěrpjenje a krařnoscz njerostorhliwje hromadze swjasanej. Nasche boloscze, nasche byłly, nasche bėdženje a staranje dyrbja nam lute snamjenja hnadneje pomozu Anjesoweje bycz. To wscho dyrbi nam pomhacž k sbóžnosczu a nař wucziszczicž sa tamny šwět, ja tón šwět teho horjestawanja, na kotryž czakamy. W Ahrystuřowym horjestacžu budžemy wěsczi, so czěrpjenja tuteho czaka hódne njeřku teje krařnosczu, kotraž budze ło nad nami šjewicž.

Dżerźmy jutry a wobřhowajmy psches horjestanjeneho žiwu nadźiju wěczneho žiwjenja jako njesachodne kubło

swojeje dusche. Wěsta je w horjestanjenym nascha nadźija. Esmjercž w jařnosczu jutrowneje nadźije dyrbi pschestacž kmjercž bycz a budze ło pschemenicž do jandžela horjestawanja. Njeje žana kmjercž, hdyž w nami jeno to škash, shtoz dokonjane žiwjenje sadžewa. Njeje žana kmjercž, hdyž nař pschěha w wokomiknjenju s czěmnosczu k šwětku, se klaboscze k mozy, s hrěcha k šwjatosczu. Njeje žana kmjercž, hdyž nař bóle pschibliži horjestanjenemu kralej człowjestwa, so jeho widžecž kměmy wot woblicza k woblicžu.

Dżerźmy jutry s czichim, mēra-polnym troschtom pschirowach tych swojich. Jutrowny kral Jesuř praji: Ja šym žiwu, wy budžecze tež živi. Hdžez ło jutry wěrnie šwjecza, tam czeknje boloscž dla dženja, setryja ło byłly tyřnosczu, sahoja ło rany wutrobny. ło malej křwili budžemy se swojimi lubymi pola teho Anjesa. Shtoz móze ło kmjercze bojecž, hdyž nam kmjercž tych sařo dawa, kotrychž kmj lubowali a šhubili, sa kotrychž kmj živi byli a s kotrymiž dale živi bycz je nascha žadošču? Shtoz móze ło kmjercze bojecž, hdyž łu nasche wotřalcžehnjenje psches Ahrystuřowe horjestacze durje k wotpoczinkej Božeho luda, hdžez kměmy wotpoczowacž wot wscheho hrěcha a hubjenstwa a wscheje czwile?

Dżerźmy jutry s tym, so kmj hižo jow živi w tej czystosczi a wěrnosczu, kotraž budze tam nascha pucha a czescž. Kraleřstwo horjestanjeneho Anjesa je kraleřstwo prawdosczu, mēra a radoscze w šwjatym Duchu. Shtoz chze w nim jeho wuczomnił bycz, dyrbi šam horjestanecž s rowa sachodnosczu, pytacž to, shtoz je horjekach, hdžez je Ahrystuř,

kiž bedži na pravizy Božej a živjenje wješć potajene s Khrystušom w Bosny. Čizta wutroba, duch wonowjeny psches šwjateho Duha a šamo čželo poškusne tutemu Duchej dyrbja wšchudžom a pschezo šjewicz krašnosć horje- stanjeneho.

Potom je wurjedženy stary kvaš hrěcha a šchibawstwa, potom šmy nowe čžesto, kaž šebi jutry žadaja wot naš. Pschetož my mamy tež jutrowne jehnio, to je Khrystuš, ša naš woprowany; my mamy tež wumóženje, to je wot šemstehe hubjenstwa a wot duchowneje šmjercže stareho čžlowjeka; my mamy tež pschihotowanje na šwjedžen, to je šwjedženška pycha našcheho nutškwoneho živjenja pošneho nadžije a wěšteho dowěrjenja, mēra a radošće w šwjatym Duchu. „Moji najlubšchi, my šmy nētš Bože džēczi, ale šjewiko šo hišćeže njeje, šchtož my budžemy. My paš wěmy, hdyž šo šjewicz budže, šo my jemu podomni bu- džemy; pschetož my jeho widžicz budžemy tajšeho, kajšiz je.“

Jeno dušchu pošbēhncze

Wot šyncžow, kiž šwēt wam wlecze,

A šo tudy poddajcze

Temu, š kotrymž tam bycž čžecze;

Kjekncze: š njeby, wutroba,

Tam mašch twojoh' šbōžnika.

Šamjen.

Šnutškwone mišionstwo.

(Šokracžowanje.)

Šo paš by šo biblija tež wot šchescžijanow prawje šrošmika a wukladowala, došć njeje, šo duchowny šōždu nježelu na klētžy wukladuje a šo šebi šchescžijan šam w biliji domach čžita. Nusna wēž je, šo čžišćžane šłowo pošha š pōšnacju. Duž šu šo hižo w starych čžakach towarštw šašōžile, kotrež tajke knihi wudawachu, w kotrychž šo šchescžijanška wucžba na živjenje nałōžuje a w kotrychž ma šchescžijan wukladowane šwjate pišmo w nježelškich předowanjach. Tež my bješ Šserbami mamy tajke wužitne towarštw, to je našche šerbske lutherške knihowne towarštw, kotrež w myšli šnutškwoneho mišionstwa škutuje a je hižo wjele tajšich wužitnych w šchescžijanškej myšli a duchu špišanych knihow kaž tež wudlerškich a předarškich knihow wudašo a hišćeže wudawa. Ša jenož dopomnju na te rjane knihi: „Domjaza klētka“, „Domjazy woltaš“, „Wšchēdny Boži šhlēb“, „Šelkarštw dušche“, „Šionške hłōšy“ atd. (Šōždy Šserb dyrbjaš šobuštaw towarštw bycž.) Wot druhich tajšich wužitnych towarštwow w našchim wōtžnym kraju mjenuju Šalwšte, kotrež w lēcže 1832 šwoje džēlo šapocža a ša 15 lēt 800,000 knihow rošpscheda; rošnošcherjo tuteho towarštw tež hušto našche šerbske wošady pschēhodža. Šchtož je šebi hižo šwoje šerbske knihi wot knihowneho towarštw wudate pschecžital a ma žadanje a šhwile, hišćeže druge rjane wēžy čžitacž, temu budža knihi tuteho towarštw wēšće witane; ale ja šebi myšlu: „Našche šerbske lutherške knihowne towarštw nam bliže leži a nam šōžde lēto telko rjanych knihow w šchescžijanškim šacžucžy špišanych do rukow dawa, w kotrychž w našchej lubej macžernej rēcži čžitamy wo prawym šchescžijanškim živjenju, šo nēmškich njetrebany.

Wēšta wēž je, šo w našchim čžakju ludžo wjele a radži čžitaja. Šo je šnutškwone mišionstwo we wocžomaj mēlo, hdyž je radžiko, male knihownje šašōžecž, w kotrychž šo dobre knihi šhowaja ša šōždeho, kotryž čže nēšchto čžitacž.

Šchescžijanške myšle do domow a wutrowow nješć — tutemu wāžnemu nadawkež čžedža tež šlūžicž nabožinške čžakopišy. Tajke čžakopišy maja natwaricž wutrobu, š došom paš tež rošwucžicž wo Božim kralestwje a powjedacž podawki se živjenja pobožnych šchescžijanow, kotšiz šu šwēru ša štopami Škhrystušowymi šlēdžili. Šdyž widžimy, kaš čži šozialdemokratojo šwoje powrōcžaze myšle po tym pučju do domow pschinjēšu, šo nowiny a čžakopišy roš- šchērjeja, je nusna wēž, šo tež my jako šchescžijenjo jim š tymi šamšnymimi brōnjemi napschecžiwšo šstupimy, š kotrymž čžedža woni šchescžijanške živjenje wutupicž — šo šchescžijanške nowiny a čžako- pišy šwōj pučž do domow namašaja. Šako čžakopišy, kotrež maja šōn wotpošlad, mjenujmy čžakopišy šnutškwoneho mišion- stwa. Šo nišchto přēcž njemōže, šo šu tajke čžakopišy nusne, šo

bychu š džēla wopokasake nješchecželške nabbēhowanja, š džēla šašo- natwarike, šchtož je šo šhubiko wot šchescžijanškeho živjenja a šmyšljenja. Nēmške nabožinške čžakopišy šo wšchak došhe lēta hižo wudawaja. Ale došho je trašo, přjedy hač je našch šerbski lud tajki nježelški čžakopiš do ruki doštal. Nētšo paš šōn mamy; našche lube „Šomhaj Šōh“, kotrež je šwōj ššecži lētnik nastupiko, je tajki čžakopiš. Wone je šnutškwonym mišionstwom ničžo čžinicž nima, teho dla je tež jeho wopšchijecže žyle hišasche, hač te mišionškeho pošla, kotryž wo předowanju ewangelijsa w dalošich pošhanskich krajach powjeda. Džiwajo na tu duchownu nusu we wōtžnym kraju, šladajo na tych nješchecželow, kotšiz čžedža tež nam Šserbam wēru, wot wōtžow herbowanu, rubicž, kotšiz čžedža našch lubny šerbski lud wo jeho najdrožšche kublo, wo jeho naj- wjetichu šhwalbu, šo je wōn pobožny a bohabožasnny lud, pschinjēcž, budža w našchim čžakopišu lubym Šserbam poššicžene natwarjenje na šašōžku Božeho šłowa, rošjašņjenje wo šabluđenju tamnych njewērjazych a rjane powjedacžka š Božeho kralestwa. Našch čžakopiš čže šobu š temu pošhacž, šo by našch lud wostal pobožny lud a šo by šnutškwone wotwjerdženy šo šatraschicž njedaš wot hanjerjow Božeho šłowa, ale jemu napschecžiwšo štal a došyl psches našcheho Šnješa Ššom Škhrysta.

(Šokracžowanje.)

Jutrowne šlōncžko.

(Šo nēmškim.)

1. Na šhoroložu.

Ššrijedž mēšžaza augusta po mnje pošlakhu, šo bych š čžēžto- šhorej pschišchōš, kotraž bēšche šmjercži blisko. Woni prošchachu, šo bych šhwataš, šo mōhl šo š nej hišćeže juntrōcž modlicž. Ša hnydom džēch a š jejnemu šmjertnemu ložu pschiščupich. Wona tam ležēšche bješ myšlow, blēda, wocži šacžinjenej a šłabe dychanje wo tym šwēdcžesche, šo je jenož hišćeže šchēcžka živjenja w nej. Šejnej šarškej a ja špytachmoj ju na nēšotre wōšomikņjenja š teho šmjercži podobneho španja wubudžicž, tola podarmo. Šeho dla ša šhwilku šašo wotēndžech pschēšwēdcženy, šo ta šhora se šwojeho španja wjazy njewotucži, ale šo bōrišy wušņje ša tute živjenje. Duž na druge ranje š wēštosčju wocžatowach, šo pošōš pschindže mi jeju šmjercž pschipowjedicž. Š wulkim džiwanjom paš šlyšchach, šo je mēšžaza wječor šašo se šwojeho španja wotucžila a šo je jej lēpje byšo, taš šo je mōhla se šwojimi towaršchtami duchowne šhērlušche špēwacž — šo paš je nētšo šašo šłaba. Ša š nej šhwatach a ju šašo tajku namašach, kaž džēn přjedy; wona paš š najmjeišcha taš wjele wjedžesche, šo mje šnajesche a šo mōžach jej powjedacž wo krašnych šlubjenjach Božeho šłowa a jej nēšotre rjane šhērlušchome šchucžki wušpēwacž. Wona paš hodžinu a bōle wōšlabny, šo ani šłowcžka wjazy prašicž njemōžesche a hišćeže šōn šamy džēn pošōdnju čžišche a š mērom wušņny.

Šo jejnej šmjercži mi jeina macž powjedasche wo tym džiw- nym podawku, kotryž bēšche šo šōn wječor přjedy štal. Šako bēšche ta džowka nimale 24 hodžinow bješ myšlow ležala, bēšche šo na došo šama w ložu šnyšla a macž šawōšala. Šej bēšche prašila, šo je krašne wēžy špižy wōhladaš a šlyšchala, šo je wu- prašicž njemōže, šo je šebi nētšo šbōžneho wumrjecža žyle wēšta, šo š šwojemu bratrej horšach w njebješach pschindže. Wona bēšche macž prošyla, šo by po jejne towaršchki pošlakša, šo mōhla šo š nimi rošžohnowacž a hišćeže juntrōcž š nimi špēwacž a šo modlicž. Šnydom jeju proštwu dopšelnichu a jejne towaršchki šo wōšōlo šmjertneho loža šestupachu. Wona jim šama prašila, šo bōrišy wumrje a prošesche je, šo bychu jej nēšotre rjane duchowne šhērlušche špēwale, kotrež bēchu nēhdy w šchuli a w pacžerškej wucžbje hromadžē nawukli. Wona šama mjenowasche te šhērlušche, kotrež šo jej wōšēbje lubjachu, na pschiklad: „Moje živjenje šy Škhrystčže!“ Najdžiwnišche paš bēšche to, šo wona pschēd mašo hodžinami na šmjercž šłaba, nētšo w ložu šedžesche a šobu špēwasche š tajšim hłōšom, kajšiz bēšche wōn nēhdy w přjedawšchich lētach klincžal, šo ničžo wo čžēžkej šhorosčzi na nej widžecž njebē, taš šo pschecželjo, wōšēbje macž, š teho nadžiju čžerpachu, šo mōže jej šašo lēpje bycž. Šichi špēwanju šwēdcžesche šo jejne wōšlicžo se šamej radošcju, wocži bēšchtej kaž pschēkrašņjenej š njebješam poš- šbēhņjenej a jejne šmjertne ložo bu jašne šwēdcženje ša našcheho horjestanjeneho šbōžnika. Šako bēchu šo šhērlušche došpēwale, šo šašo šprōžna lešny, rošžohnowasche šo se šwojimi towaršchtami a potom šašo myšl šhubiwšchi wušņny. A wona wjazy njewotucži, ale šhwatasche š šwojemu horjestanjenemu šbōžnikēj, kotryž dašche jutrownemu šlōncžku šwēcžicž wšche teho šmjertneho doša.

2. Na pohrjebniščju.

Lubi čitarjo, ja šo nadzijam, so wy s čašami, wošebje na jutrownym ranju, tak radzi won džecze na pohrjebniščjo kaž ja a šo w duchu roščrčujecze s tymi, kiž šu hižo saščli k swojemu mērej. Tam woni wšchitzu leža a spja čašajo na tón džen, na kotrymž saščlšcha hlož horjestanjeneho fēřichty žiwjenja, kotryž je něhdy wołak: Lazarje, pój won! Tón hlož, kotryž wšchaf, hdyž budže junu šlyščecž, budže pšches žyly šwēt klincžecž, je w čašku nježyweho pōšnacža, hdyž hladamy pšches šchpihel w potajnym šlowje, najjašnišči šlyščecž na tym mēščje, na kotrymž je šebi poščeni nješčeczel, šmjerčž, šwoje lēhwo ščžinika. Ša šo šoždy trōčž, wješelu na pohrjebniščju stejo s tymi, kiž tudy spja, šo je tutemu nješčeczelej (šmjerčži) mōž wšata!

Tak šym husto won šchoł na našče pohrjebniščjo a šym šebi rowy wobhladowak. Tam wšchaf jich wjele njeleži, na kotrychž rowach wulke kamjenitne pomniki steja se šlotymi pišmikami, kotrež šu daloko widžecž, tam leži wjele šhudnych, niščich, kotšiz w žiwjenju wjele nješčacžachu a šu dawno sabycži. Kaž wjele čželneho hubjenštwā, kaž wjele šemškeje šrudobny a nušy je šahrjebane pod tymi rowowymi hōřkami. Ale, hdyž tež woni ničžo wulke nješčechu, nje-mōža woni šnāno na tym dnju horjestacža postanecž pšchecžiwō tebi, kiž šo ty wulki a mudry čžujecše, a prajicž: „Ša nješčym ničžo był — ani wulki ani wučženy ani mudry, šwēt wo mni ničžo wjedžak njeje; ja šym šhory a hubjeny był; ale ja šym teho Anjesa Šesufa lubowak, šym šebi žadak, šo bych pola njeho domach był a šym wumrjel na jehō saščlžbu šo šaščuju.“ Duž šebi husto pšchaju, šo bych mały a ništi a bješ wulkeho mjena był kaž woni, šo pak bych tež teho Anjesa Šesufa lubowak kaž woni hačž do šmjerčže. Šdyž pak čžyli mi kamjenī na row štaicž, je moje žadanje, šo mi njebychu ničžo druge na njōn napišali, hačž te šłowa, kotrež čžyščy pobožny Šeša něhdy na šwōj kamjenī napišane mēčž: „Ša wēřju wodawanje tych hrēchōw, horjestawanje teho čžēła a wēčžne žiwjenje. Šamjenī.“

To je njebohi profēšor Wilmar pišak, kotryž je w lēčže 1668 wumrjel. Tōn bohacže wobdarjeny, wučženy a pšches Božu hnadu roščwētleny muž spi na pohrjebniščju w Marburgu a jehō pšchecželjo šu jemu na jehō pomnik napišacž dali: „Ša šym wēřit wodawanje tych hrēchōw, horjestawanje teho čžēła a wēčžne žiwjenje. Šamjenī.“

Džiwna wēž pak je, šo tajžy wušwoleni mužōjo Boži, kotšiz šu Bohu škluzili a Šesufowē šłowa wobarnowali, tak niško šami wo šebi šbudža a wšchu šhwalbu a nadžiju w tym pytaja, šo wēřja wodacže hrēchōw a wēčžne žiwjenje. Ša bych čžyšč, šo ty, luby čžitarjo, a ja bychmoj žiwaj byłaj temu Anjesej šamemu a njewjedžakoj wo žanej wjetšchej šhwalbje, šhiba tej: Ša wēřju wodacže tych hrēchōw.

Šamjenī.

Bē šobotu do jutrow. Škuto šwēčžesche šo lampa w šhudej štwicžžy, kotraž bē hačž dotal jeno šbože a špokojnoščž widžika, nētk pak bē pošna čžēžkeje šrudobny. Dwaj čžłowjekaj, kotraž w njej bydleščaj a po Božej woli hromadže škluščesčaj, bēščtaj šo runje w hnēwje a nješčecželštwōje dželitoj a nētk šbudžesche šo muž něhdy wōntach wokoło a nječasche šašo dom, a žōna šedžesche, šrudnje pšched šo hladajo, ša šlidom a mēšesche tam ležo po štarym šwučženym waščnju šwoju bibliju. Čžyščy, kaž hewak pšchezo, štaw, ša tōn džen postajeny, čžitacž. „Ščtō budže nam kamjenī wot rowowych durjōw wotwalicž?“ Hačž k tutemu praščenju bē pšchisčłka a nētk njemōžesche dale, pšchetož dnyrbjesche šebi pšchezo na šwoje šamšne šrudne wobštejnoščje myščlicž. Tež na jese wutrobje ležesche kamjenī — a čžēžko šdyčuju šo šama bješ pšchestacža praščesche: „Ščtō jōn wotwali?“ Bē mała wēž była, wo kotrež bēščtaj šo šwadžikoj, ale pšches wjele wurečžowanja bē pšchēšora pšchezo bōle roščka. Žanemu šo nješdašče mōžno, druhemu wodacž, byrnjež derje wjedžesčaj, šo by jenicžke šłowo wšcho šašo dobre čžiniko. Nētk ležesche wina kaž čžēžki kamjenī na žōnīnej wutrobje. Druhe ranje, jako šo te mišči šwōnjesche, wlecžesche šo žōna te mišči. Šaj, wona šo wlecžesche, pšchetož kamjenī hišččže pšchezo na njej ležesche. Tež na mužowej wutrobje ležesche šnāno kamjenī. Wōn bē pošdže dom pšchisčłak, njebē šłowēčžo rēčžak a nješčecželštwō mješ mandželškimaj tra-jesche dale.

Šako šo jutrowna powješčž wot wōštarka pšchipowjedasche, njemōžesche žōna nimale šwojim šylšam dowobaracž. Dženš pak dnyrbjesche historiju k tōnčej šlyščecž a nješmēdžesche pšchi pra-

ščenju wobaju Marjōw a Šalomy štejo wōštacž. „Š jako tam pohladachu, pytnychu wone, šo tōn kamjenī wotwaleny bē, pšchetož wōn bē jara wulki“, klincžesche jej do dušče a wješele nastrojēna pohlada žōna horje.

By dha mōžno było, šo by kamjenī šo wotwalit bješ teho, šo by wona to njepytnyła? Bē šbože, šo žōna žōřko šnajesche a tež pucž tam, s wōtkelž jej jenicžžy mōžesche pomōž pšchicž. Wšchaf bēchu tež jutry a wona šedžesche w kemščach a šlyščesche šłowa wo luboščži a šjednanju, wo wumōženju wot wšchēje winy, a wo pokornym wušnacžu teje šameje!

Wječžor šwēčžesche šo lampa šašo jašnje a pšchecželniwje w ištwičžžy šjednaneju mandželškej a roščwētlesche šbožownej woblicži. Kaž šōn šo wobemaj šdašče, šo bē čžēžki kamjenī wot jeku wutrow wotwaleny a štara luboščž šašo štanjka. Boža šmilnoščž bē to čžinika — we wšchēj čžiščinje.

Jutry.

Ščž. Jan. 14, 19.

Šłōš: Šesuf moja nadžija.

Šesuf žiwj s rowa dže,
Šeho žiwjenje je moje.
Daž mi prēni wodnych je,
Šdyž šo šapocža mi šwoje.
Šdyž ja pšches šmjerčž wōščal du,
Pšches njeho du k žiwjenju.

Šesuf we mni žiwj je;
Ša šym štaw na jehō čžēle;
We šchēčēžny wša k šebi mje,
Šo šym nētko jehō žyle.
Š nim mam šbožne wješele,
Šesuf we mni žiwj je.

Šesuf we mni žiwj je,
To mje moja wēra wučži.
Šwjašč s nim džeržu woprawdže,
Wutroba šo k njemu nucži.
We nim mam mōž, žiwjenje,
Šesuf we mni žiwj je.

Šesuf we mni žiwj je;
Šwēčže, dži mi s twojim čžasnym!
Ša šej žadam wutrobnje
Š Šesufom hičž, s wēčžnym, krašnym,
Šdžež šym žiwj w wēčžnoščži,
W Šesufowej krašnoščži.

Šesuf žiwj s rowa dže,
Pšchindž dha, šmjerčž, nētk s twojim španjom!
Šesuf šašo šbudži mje,
Šdyž wōn pšchindže s tamnym ranjom.
Šehdom mam šaš' žiwjenje,
Dokelž Šesuf žiwj je.

Ernst Šelaš.

Praschenje.

Šōj, luby čžitarjo, pšchēšadž šo ras šo mnu do čžaša wob-nōwjenja žyrkwje a dži ša mnu do wulkeho a mōžneho hollandskeho wifowarškeho mēšta Šenta. Tam w štarym hrodže bē šo Šhorla IV., mōžny šhēžor, narodžit, wo kotrymž prajachu, šo šo w jehō šhēžorstwje šlōnžo nihdy nješthōwa. Tam dnyrbjesche šo nētk tutemu šhēžorej hōšdomacž. Wšchitzu, kiž mōžachu bēžecž, bēchu w tychle dnjach na nobach. Šawšynty žušbnikow bēchu na šwjedženī s bliška a s daloka pšchisčhwatali. Ščtō wšchaf je wšcho widžecž a šlyščecž pšchi tajšej škladnoščži! Wōšebje wčžipni bēchu wšchitzu na wotmolwjenje na praščenja. Bē šo wulke myto šlubilo tym, kiž budža najlēpšče wotmolwjenje dacž na praščenje: Ščtō je najwjetšči a najlēpšči troščt ša šchēščžijana?

Wotmolwjenje dnyrbjesche šo s džiwadłom (Šchauspiel) dacž.

Tych, kiž čžyčju šebi myto saščlžicž, njebē mašo. Niž jeno s wokoliny Šenta, ale tež s druhich krajōw bēchu šapōščlanžy pšchisčli, kiž čžyčju šebi myto saščlžicž. Najdale bēchu wēščže wobhdlerjo wješki Altdorfa w Šchwajzarškej pucžowali. Woni bēchu šebi šwojeje wēžy jara wēščži. Š kotre džiwadłō pošaschu?

Zyle jednore pschedstajenje czerpjenja, wumrjecza a horjestacza Jesom Chrysta. Zich wotmolwjenje na stajene praschenje be: „Horjestacze Jesom Chrysta je najlěpschi troscht.“ A na to dostachu tež myto.

By so dženka žnano tajse praschenje stajiko a myto so sa najlěpsche wotmolwjenje šlubiko? A hdy by so stajiko, by wone tajse wotmolwjenje namakało? A hdy by so namakało, by myto dostało? To šu praschenja, kotrej chyzl luby czitat ras šam sa šebje wopomnicz. Na kóždy pad pak widzimy, naschi wótzjo wjedzichu, kajki troscht sa žiwjenje a wumrjecze na Chrystufowym horjestaczu mējachu. Njetriebamy dha my tajseho wjebeteho dowerjenja?

Chryst je horjestanyl
A se wschej' martry czahnyl,
S teho so mamy šradowacz
A Chrystuf chze naš troschtowacz.
Kyrie eleison.

Konfirmazijske rubiško.

Wobstarny duchowny w Sakskej pschińdze w šwojej wošadze t jara starej žonje, so by jej t pošlednjemu troschtej šwjate wotkasanje wudželit. Wón so ju sa jejnym žiwjenjom praschese. Wona jeho praschese, so by jejnu šchinu woczinił. Tam ležese na prawym boku w kucziku běle šawalene rubiško. Wone běše žyle sežokzene.

Ta stara žona praji: „Do tehole rubiška šym ja psched 70 lětami na mojim konfirmazijskim dnju moje šylsy pľakala, hdyž so mi lubošcž Boža psches rt mojeho přenjeho špowjedneho wótzja do wutrobny wuliwase. To rubiško šym šhowala, jo ženje trjebala, ani pľakala. Šdyž pak bych hdy do špytowanja pschischa a Beha wopuscheczicž chyzla, bych to rubiško do ruki wšala, na nje hladajo šebi prajila: „Do tuteho rubiška šy ty twoje šylsy pľakala, jako ty twojemu šbóznikej Šesubej Chrystufej šwěrnoscž šłubi a so czertej a jeho škutkam wotrjebny, dyrbja cze šnano tute šylsy na šudnym dnju wobškoržowacz?“

Derje temu, kiž na ranju šwojeho žiwjenja nastork dostanje, wostacz w Bohu špodobnym žiwjenju. Komuž te šłowa dwanaczeletneho Šesuba: „Ja mam bycz w tym, šchtož mojeho Wótzja je“ jako rańšcha hwěšda wysche jeho žiwjenja so šwěcža, temu budža tež te šłowa jako wječorna hwěšda šelhadžazeho šłoncžka žiwjenje wobšwěcžicž.

Dženka tebi, jutšje mi.

(Po němškim.)

Tute němške pschisłowo je w našim czašu šwoje šrosymjenje sa wěšty pad dostało, dokelž so s wjetšcha trjeba, hdyž je šmjercž jako njeproschenny hósčž něhdže do doma šastupika. A je tež dobra wěž, hdyž budžemy pschi tajlich škladnosczach na to pschisłowo dopomnjeni, so bychmy pschihotowani byli na pschińdzenje teho s kóžu wobronjeneho hósčja, hdyž wón junu wo nasche durje kľapa. Ale wón tola njeje jeno šmjertny jandžel, kotryž dženka jow a jutšje tam šastupi a po mēscze a na kraju wokoło cžaha — tež jandžel wjebela s jeneho doma do drugeho šhodži. Tcho dla njemorkotaj, hdyž wón dženka do doma twojeho šuboda šastupi; ty móžesh štroschtnje prajicž: Dženka tebi, jutšje mi. Wón w prawym czašu tež t tebi dónidže, duž budž s mērom. Šdyž ty runje dženka šylsy šrudoby pľakach — dha móža tebi bórny šašo šylsy wjebeloscze s woczow šapacz. Wšchako je kóžde lēto na šhutny cžichi pjatt radošcziwe jutrowne ranje šelhadžalo; a hdyž šy twój cžichi pjatt pschepľakal a so pschebēdžil a je na wulfi šabat w twojej wutrobje woczichnył, bórny rjane jutrowne šłoncžko s twojim woknom nuts šwěcži. A tež na twój pošledni cžichi pjatt pschińdže — hdyž šy wēru džeržak a šwěrnoscž wopokasak — wjebete jutrowne ranje a žadny cžichi pjatt wjazy do wscheje wěcžnosczje.

„Šchetož šmjercž wjazy njebudže, ani šrudoba, ani woľanje, ani boloscž wjazy njebudže, a Bóh budže s jich woczow wšchitke šylsy šetřecž.“

Jutrowny troscht.

W wuhlowych podkoptach w Belgiskej bē so žaľošne nješbože štało. Šisčezje njebē móžno, widžecž, šak wjele ludži a šchto bē

wo žiwjenje pschischoł, a štyšnoscz a štrachota žonow a džeczi njebē wopšacz. Wšchitzy bēžachu na mēsto nješboža, pľakachu, žaľoscžachu a woľachu.

Šenicžka wudowa, kotrejež šyn bē šo s druhimi rano do hľubiny podak, wosta cžicha a s mērom. Žako bē šo štrachna powjescž do wšy rošnješka, bē šo wona do šwojeje komorki šamka. Šotom pak džěsche wona šmērom šak šewak na šwoje džělo. Drusy šo jeje praschachu, šak móže šak s mērom bycz, dokelž je tola jeje šyn šak dušchny cžlowjel a jejna jenicžka nadžija. Duž wotmolwi wona: „Runje to je mój troscht, so je mój šyn pobožny a bohašojasny. Šchetož jeli so je šo jemu nješbože štało, dha je wón nětk pola Boha a šak njebych ja to jemu popšhecž dyrbjała? Jeli pak je živy, dha je Bóh pola njeho a wón budže jeho tež dale wobarnowacz a mi wěscze šašo dacž.“

Džiwne wotmolwjenje.

Šnate je, s kajkej šłoscžu šhěžor Šulianus sa tym štejesche, šchescžijanstwo šašo w šwojim kralestwje wutupicž, so by pošhanstwu, kotrež běše pod šhěžorom Šonstantinom šo jara wobnješowalo, šašo t mozy pomhak. Š kajkemu cžinjenju bu wón wošebje wabjeny psches šwojeho pošhanšeho wuczjerja Šibanija. Tutón Šibanijus šo wjebelo nad podšłóczenjom šchescžijanstwa šchescžijanšeho wuczjerja w Antiochiskej šmējotajo šo woprašcha: „Šchto dha cžini cžěšlowy šyn s Nazarethu?“

Šchescžijanški wuczjer jemu to krotke wotmolwjenje da: „Wón džěka šachczž sa twojeho wuczomza“ (šhěžor běše Šibanijowy wuczomz).

A woprawdže! sa někotre dny powjescž pschińdže, so je šhěžor Šulianus w bitwje žiwjenje wostajil.

Dwaj njepšhecželaj.

Dube paczerške džeczi, budžecze wjele njepšhecželow wascheho žiwjenja po wēre šetřacz, ale dwaj njepšhecželaj budžetaj najhórschej, pola hólzow wopššstwo, pola hólzow hofšartnoscz. Šak hušto šapoczňetaj taj dwaj njepšhecželaj hižo na dnju konfirmazijske šwój škut. Šhodženje do šorcžmy, picze, wošebje palenzpicze, je hižo někotrežtuliz czerštwe młode žiwjenje šanicžiko a sa tym cžehnje pschezo njepózcžiwoscž, kotraž cžělo a dušchu ššash. Duž pschińdže cžlowjel dele hižo w młodych lětach, šhubi šwoju šrowoscž, mēr šwojeje wutrobny a šwojeho Boha. To cžini potom hanjazy šasyl a šhrobke woblicžo, njecžistu myšl a njecžiste šłowa. Šdže wostanje wobnowjeny šlub?

Wy hólzy, hladajcze šo hofšartnosczje. Ša nej šhodžitaj žadanje sa pschenjom a sa wjebelom a šchtož šo pschi tym šhubi, cžista wutroba. Někotražtuli je bórny na šwoju rańšchu a wječornu modlitwu šapomnika, dokelž ju myšle šamšneje wutrobny wobškoržowachu a dokelž bē šo wot wuškeho pucža cžescze a pózcžiwoscze šdalika. Šušto je jenož jena šrocžel wot pucža, ale na tutej jenej šrocželi wiše twoje nješbože sa twoje žyle žiwjenje; duž hladajcze šo njepšhecželow wascheje młodošcze a džeržcze šo kóždy cžap teho dobreho pschecžela, wo kotrymž špewacz:

Šam horkach, we njebškim raju,
Mój najšwěrnischi pschecžel je,
Ša teho šwěta šalšchnoscž šnaju,
Kiž šprawyňch ludži šjebacz chze;
Duž štajnje rjeknu pschi šebi:
Šesuf je pschecžel najlěpschi.

„Šomhaj Bóh“ je wot nětka niz jenož pola šnjeshow duchownych, ale tež we wschěch pschewawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacz. Na šchtwórcž lēta pľacži wón 40 np., jenotliwe cžiška šo po 4 np. pschewawaju.